

Q. F. F. Q. S.

SACERDOTES
VETERUM
VIRGINES,

Venia Ampliff. FACULT. PHILOS.
Aboënsis,

ET OPE

AMPLISSIMI VIRI,

Dn. M. PETRI HAHN,

Phys. Profess. Ord.

&

Biblioth. Regii,

disputationi committit

HENRICUS COREEL,

Aboënsis.

die 22 Junii A. 1704.

In Auditorio Supremo.

Impr. apud Jo. WAL.

Maxime Reverendo & Celeberrimo,

Dn. M. SIMONI

Lälpo/

S. Theol. in Acad. Aorona PROFESSORI
Amplissimo, & Eccl Gratia Vallens.
PASTORI vigilantissimo, Avunculo,
Promotori & Patrono humilima men-
te æternum colendo,

Perquam Reverendo & Doctissimo,

Dn. MICHAËLI

Brunlöf/

PASTORI animarum in Nyhyrdia me-
ritissimo, Patrono itidem & Fau-
tori omnibus modis honoratissi-
mo.

*O Mæcenates veniam date quæso cli-
enti,*

*Quod titulos vestros, pagina vilis
habet.*

offert &
H.

Consultissimo & Equissimo,

Dn. ANDREÆ

Wryt/

CONSULI Commerciorum Aboënsium
justissimo, Patrono & Evergetæ
ut optimo, ita quibusvis of-
ficiis prosequendo.

Speciatissimo, Prudentissimoqve

Dn. HENRICO

Lälpo/

SENATORI Curiaë Aboënsis laudatissimo,
& Mercatori civitatis juxta honestif-
simo, Avunculo & Evergetæ astu-
matissimo.

*Vestra licet nunquam benefacta repen-
dere possum,*

*Sumite de grata munera parva
manu.*

inscribit

C.

Adolescenti

*Mansuetiorum Musarum, Virtutumque
Asseclatori Impigerrimo,*

DN. HENRICO COREEL,
meo ex Sorore Nepoti dilectissimo, Di-
sputationem proprio Marte elabora-
tam strenuè defenlaturò:

*quam latè pateat præclara Scientia
Rerum,*

*Quos fructus donet, quæ emolumenta ferat,
His qui sunt studiis addicti; edicere nostrum
Non est, nec de illis disseruisse placet.*

*A circumfuso sortitur ut Aëre Lumen
Aspectus, Mentem sic radiare facit
Humanam, creber Studiorum & sedulus usus,
Cultus item Aonii, Pierique Chori.*

*Hæc tu pensiculas CORELI, Sacra Minerva,
Segnitiam fugiens, dum colis atque doces.
Perbenè ceu cœptas, proporrò, intendere Musis,
Persta, animum, tribuet Fata benigna
DEUS!*

ex animo, licet impeditior,
adgratulabar

SIMON Tälpo/
SS. Th. Prof. & Past. G. V.

CUM DEI GRATIA,
ET LECTORIS FAVORE!

I.

Nisi gratia DEI prima excidisset primus homo, tam ille, quam omnes ejus posteri, sacerdotes DEI a natura fuissent facti, utpote qui cognitionem DEI intimam, summamque gratiam habuissent: ejus vero grandi ex delicto natura humana his bonis privabatur, adque sacerdotium adeo inepta fiebat, ut homines in miseria nati, quem colere debebant DEUM, & quo ritu, nisi a parentibus informati, nescirent.

2. Patriarchæ igitur primo necessum habebant singuli suarum familiarum sacerdotes fieri, suos in veri DEI notitiâ, cultu & amore erudire, pro iis orare, immolare, & quæcunq; sacerdotis sunt, face-

Λ

face-

facere. Deinde pater suæ quisque familiæ, muneris hujus curam fere omnem in suum filium primogenitum transtulit; obtinuitque ille mosusque, donec DEUS in Arabiæ desertis tribum, e suo populo, Leviticam ad suorum sacrorum administrationem elegit ac destinavit.

3. Diabolus vero, DEI simius cultum suum propagaturus, non modo certas tribus (ut apud Romanos, Potitiam quondam & Pinariam) sed quoslibet, & pro diversitate Deorum, diversissimos sacerdotio ornavit, imo non mares modo, sed & feminas certis præcipuè Deabus sacerdotes creavit. De his, mihi, sacerdotibus, earumque ortu & officio, paucis agere animus est.

4. Interim harum, Vestales, ut nobilissimæ, ita quoque antiquissimæ censentur, & suam originem cui debeant, ignoratur. Romani enim multi suo Romulo hanc laudem tribuunt, sed nullâ ratione fulti: nam ante ipsum jam dudum institutæ erant; imo ejus quoque mater Rhea Silvia Vestalis fuisse, & vi
com-

compressa Remum, Romulumque genuisse, creditur. Liv. lib: 1. Multo minus Numa Pompilius primus hujus sacerdoti auctor dici potest, quippe qui vetera sacra ex Etruscis & Alba, in novam modo urbem invexit, teste Livio lib: 1. Hic ipse vero Italiæ hunc honorem vindicaturus, in eodem libro, Sacerdotium hoc Alba oriundum, statuit; sed sine causa: nam Lavinio Iulus Albam, & pater Æneas Troja Lavinium illud, una cum Palladio & Penatibus, traduxerat.

5. Unde autem Trojam sit adductum non constat. Ignem quidem sacrum ab Ebræis gentes omnes acceperunt, & numine vestierunt, ejusque cultui pleræque, Sacerdotes mares præfecerunt: ut Chaldæi, Ægyptii, Persæ, Syri, Indi &c. perpauca vero feminis hoc muneris credidere. Crediderim igitur non perperam egisse Celeb. Rudbeckium, quod nostris hyperboreis hoc inventum magnis rationibus nixus asserat, eosque multis expeditionibus in totum orbem factis sacra & sacrorum cæremonias in

Asiam & Europam propagasse dicit. Platonem certe in Axiocho & Herodotus Opiniam & Argin hyperboreas virgines, Deos & sacra sua in Schythiam Asiaticam, Dodonam, Melum, Euboeam, Carystum, Tenum, tandemque Delum transportasse, testantur. Auget quoque fidem, quod in celebri illo Biarmensium s. Finnicorum Templo solas mulieres lectas esse, tradunt Historiæ Sturlogi & Bosæ.

6. Huic ætate proximum existimarem Cereris græcæ Sacerdotium, quod feminis crediderunt Arcades, ut in monte Palatino sacra illi, more græco, absternia facerent Romani. Vid. Dionys. Halicarnas. Virgines vero Saliæ non infirmæ sunt, utpote quæ una cum Saliis ordinabantur, ut cum Pontifice in regia, ritu Saliorum apicibus paludatæ, sacra facerent. vid. Sext. Pompej. Nil dicam de Sacerdotibus feminis bonæ Deæ s. Faunæ, utpote non virginibus, sed castis matronis. Taceo itidem Pudicitæ Patriciæ & plebejæ matronas Sacerdotes.

7. Sed qua occasione nata sint hæc sacerdotia, dubium est. DEUS certe Optimus Maximus sexum femininum prorsus a suorum sacrorum cura removit; hanc ob causam forsan maxime, quod Christus Servator & Pontifex noster mas in carne fieri, tuosque typos & imagines in hoc sibi similes esse voluit; quod etiam a natura non nisi ad conjugium & rem familiarem curandam mulieres factæ essent. Atqui Diabolus hunc sexum, utpote ob iudicii imbecillitatem & majorem animi in superstitiones pronitatem, sibi maxime accommodum in suis sacris, non modo non neglexit, sed potiori aliquando sexui prætulit. Quare vero id faceret, speciosam magis quam veram obtendit causam; scilicet Diis mares, Deabus sui sexus sacerdotes placere, & mares quidem, ut ad arma & rem publicam aptiores, ad sanctas res tractandas, & maxime, ad ignem illum æternum Vestæ custodiendum, ineptiores esse. Interim id maxime eo fecit, ut sacerdotium Christi masculinum suo femineo everteret,

altius hominum mentibus suum cultum
 infingeret & variis modis multiplicaret.

8. Ut vero omnium rerum initia
 rudia sunt, ita quoque hujus Sacerdotii:
 in primis nullæ leges, privilegia nulla,
 unaque solum sacerdos erat. Ita in tem-
 plo Biarmensium priori unica sacrorum
 antistes simul & ministra fuisse, in Her-
 rodi & Bolæ historia traditur, quæ suo
 ex arbitrato omnia egit. Posteriori ve-
 ro templo, & ornamenta cum sa-
 cris cultiora accessere, & plures sacer-
 dotes. Narrat enim Sturlogi Historia
 cap. 18 Sacerdotes ibi ministrasse tri-
 ginta, quarum una & giganteo corpore,
 & pretiosis vestibus eminentior, sacro-
 rum Dux & antistes erat, Deaque voca-
 batur. Sic quoque Vestalium sacrorum
 præsides, antea duas, Numa, eorum in
 novam urbem ductor, quatuor constituit,
 illasque optandi jus regibus adscivit.
 Tarquinius vero Priscus illas, ob sacro-
 rum multitudinem ad senarium nume-
 rum auxit teste Dion: Halic: Quin etiam
 Corinthi ætate Alexandri M. in templo
 Ve-

Veneris magno & splendido centum Virgines sacris inserviisse memorantur.

9. His denique sacerdotibus id cum maribus commune erat, ut sacra, sacrorumque cæremonias sollicitè & sedulo observarent, divinam rem facerent, thura & liba offerrent, vasaque sacra custodirent; interim multa ab his diversa tam in officio, quam in legibus, pœnis & privilegiis habebant. Vestæ sacerdotibus id primariû muneris fuit, ut ignem sacrum, regni pignus & custodem, dies noctesque alerent & curarent, ne exstingueretur; quod si enim contigit, formidolosissimû, & civitati perniciem minitans habebatur, aliusque post multam procurationem ignis inferebatur: erat vero hic non vulgaris & silice expressus, sed (ad imitationem ignis sacri Israëlitici) ex solaribus radiis suscitatus. Extinctum enim ignem renovaturi, radios solis ligneo instrumento, *σκαφεῖον* dicto, (ut nos vitro solari l. soolglas) in centrum colligebant, frangebant, & pabulo adhibito tardabant. Imo Sacerdotes Biarmenses non modo

sacerdotum virilium & Saliorum, sed & Sodalium, Flaminum, Augurum, Pontificum &c. munia, omniaque, quæ ad Deorum cultum pertinent solæ peragebant, & præter hæc etiam hymnis, cantibus & poëmatibus vacabant, nec non ab hostibus & prædatoribus se, suos thesauros & sacra armis viribusque tueri necessum habebant. Sturl. S.

10. Jura, privilegia & honores multos acceperunt. Vestalibus, quæ semper sacrosanctæ putabantur, tanti honores dabantur, ut eo officio unquam carere nollent. Primo namque sine emancipatione, aut capitis diminutione e patris potestate exhibant, ut patre vivo testamentum condere, omniaque sine tutore agere possent. Si illis in publicum prodeundum erat, fasces præibant. Si casu obviæ fiebant mortis candidatis ad supplicium ducendis, illos morte liberabant; contra vero, qui ipsis ad pœnam fere-tro portandis occurrit, vita privabatur. Nulli intestato hæredes erant, nullusque iis intestatis, sed bona earum, hoc casu, in

in publicum redigebantur. Imo hæ ac flamen Dialis in jus venire, & jusjurandum edere non cogebantur. Coronis etiam & splendidis vestibus ornabantur. Tantæ item auctoritatis erant, ut viri illustres, imo ipsi imperatores sua apud illas testamenta deponerent. Id de Julio Cæsare & Augusto referunt Suet. lib. 1. cap. 83. & Tacit. lib. 1. Ann. Quin imo his deprecatricibus in periculis & delictis, ut facilius veniam impetrarent, utebantur: Ita Messalina Augusta ad Claudium maritum, indignis a se modis læsum, vibidiam vestalem, ut deprecaretur, misit. Tac. l. 2. Ann. ita quoque Vitellius vestales cum legatis ad pacem petendam legavit. Suet. lib. 9. Nostræ quoque sacerdotes privilegiis plurimis munitæ erant. Ab omni namque tributo & expensâ publica immunes, summis de publico redditibus alebantur. Supra humanam sortem evectæ, pro Deabus habebantur, eoque nomine (antistes præcipue) ornabantur. Magica quoque arte adeo ex-

cellebant, ut futura præscire, animos hominum nosse, eosque e longinquo ad se rapere possent. Nec promiscue quibusvis hæc dignitas, sed quas sacrorum regina elegit, patuit.

ii. Leges hujus status multæ: primo enim nefas fuit Vestalem capere 6 annis minorem, decemve majorem, & quæ non patrima, matrimaque, quæ lingua debili, sensu aurium deminuta, aut alia corporis labe insignita esset, & quæ ipsa, aut cujus pater emancipatus sit, etiamsi, vivo patre in avi potestate foret; & cujus parentes, alter, ambove, servierint, aut in negotio sordido fuerint, aut in Italia domicilium non habuerint. Deinde ut 30 annos sacratio serviret, necesse erat, ac primo quidem decennio rationem sacrorum discere debuit, sequenti exercere, & ultimo alias docere. Post exactum vero hoc tempus, nil verabat eas, positis coronis, cæterisque sacerdotii insignibus, cui vellent, nubere: feceruntque id paucæ, sed parum læto, secundum quosdam,

exitu, aliisque ne id facerent, ominoso; ita ut reliquæ libenter in Deæ contubernio postea vitam exegerint. Denique ut castitatem servarent, severa lex erat; ex ea enim & salus publica & illarum privata, dignitasque omnis pendebat, quas, amissa castitate, amittebant. Custodem quoque regni, ignem, sedulo, perque vices vigilando, ut custodirent, stricte adigebantur. Omnes interdium ad sacra, sed nullum noctu in templum admittere sinebantur. Ad templa terminanda & locanda, aliaque multa sacra munia adhibebantur. Crinem suum tonsurum ad arborem Loton Romæ vetustissimam, cognomine capillatam, ex antiquo more deponere debebant. Tandem ut suæ Duci, Vestali Maximæ *ἡ πρώτη Βευσίον* parerent, præceptum datum. Ultimo ut Palladium Troja allatum bene asservarent & reliqua imperii pignora, summam illis curam esse oportuit.

12. Supplicia vero & pœnæ, quas lubebant, hæ sunt: cum admissum circa sacra piaculum, & ignis æternus extinctus

erat, flagris eas Pontifex Maximus vel indutas, vel nudas, prætenso solum velo, in obscuris locis cædebat. Cum vero sacra incestu polluta erant, virginitasq; perdita, rea sacerdos in tumulo quodam terreo juxta portam Collinam viva defodiebatur: quia corpus summis consecratum cæremoniis interficere, sacræq; mulieri manus adferre, nefas credebant; sed ultro eam mori volentes, infra terram in domicilium huic fini factum demittere malebant; quia quoque soli mortui cremabantur, injustum censebant, eam, quæ sacrum ignem malè custodivisset, igne delere. In aggere vero, quem dixi, scelerato, domuncula erat, in quam scalis descendebatur, lectusque stratus, lucerna ardens & parum panis, lactis, aquæ & olei, ad vitam paulisper fovendam, deferebantur: nefas quia autumabant sacrum corpus fame interimere. Tum illam, quæ supplicio destinata est, lecticæ undique opertæ impositam, lorisque revinctam, ita ut ne vox quidem audiri possit, per forum,

comitantibus Pontifice Maximo & sacerdotibus, vehunt. Ei omnes taciti de vita decedunt, & ingenti cum mœstitia transmittunt, neque est horribilius ullum spectaculum, neque dies, quam urbs videat, tristior; Ubi ad locum dictum ventum est, lictores vincula solvunt, & princeps sacrorum secreto pauca comprecatus, manibus ad Deos extensis, prius quam necessitati pœnæ satisfaciat, obvelatam educit, & in scalis deorsum in foveam deferentibus statuit, sicque cum reliquis sacerdotibus abit. Postquam damnata descendit, sursum gradus attrahunt, multaque superjecta terra domum occulunt; complanantque vid. Dionys. Antistites item Biarmenses raptam & sacerdotium detrectantem vario modo & cruciatu muneris novo initiabant: primo cellæ tenebrosæ inclusam, & janua ferrea exitu prohibitam, catenis mediam constringebant; comamque ne moveri posset, columnæ vel parieti alligabant; deinde cibis eam incantatis diabolicam & sagam fecere. Ita Præsidi sacrorum Kolfrosta

animus erat raptam ê campis Elysiis virginem Ledur sibi morituræ sufficere. Herrod. & Bosæ cap. 7.

13. Hæ sacerdotes virgines ut quoque cæteri idolorum cultores, Diabolo directè & crasse servientes, usque ad seculum a nato Christo quartum florebant: exinde vero Theodosius Magnus, Religionis Christianæ restaurator, eas una cum cæteris mali genii sacerdotibus & sacris plane abrogavit. Interim serpens ille antiquissimus cum non ultra aperte & directè sacerdotium suum, cultumq; propagare posset, suumque caput à Christo conteri videret, calcem ejus mordere, & sacerdotes veri DEI sub pallio & nomine latentes sibi parare adgressus est. Ita Virgines Christianas, ut a societate hominum promiscua segregatæ, adque finem vitæ cœlibes, DEO se totas sacra-
rent, induxit.

14. Factum id primis statim a Christo temporibus. Cum enim persecutio-
num vehementia tanta esset, ut Chri-
sti-

stiani nominis Confessores infinitis cruci-
 atuum, suppliciorum & malorum mo-
 dis affligerentur, illis ferendis cœlibatus
 multo, quam matrimonium, aptior vide-
 batur, & cœlibes cruciari, in exilium
 agi & trucidari, quam una cum conjugē
 & liberis, minus miserum putabatur.
 Deinde gravem ob infamiam & illicitæ
 veneris, ex antelucanis congregationi-
 bus, suspicionem, multi se castrare & per-
 petuæ virginitati studere, teste Justino
 Martyre cœperunt. Denique teneri &
 ex Judæis, paganisque conversi fideles
 suas secum sanctimonias in Christianis-
 mum invehere orsi sunt; Cumque vide-
 rent Pharisæos & Hæresos, eorumque
μεγαλὴν πορθέως, ob cœlibatum summa
 sanctitatis opinione celebrari, atque gen-
 tilium Vestales ob castitatem sacrosan-
 ctas esse, summisque honoribus ornari,
 cæca illas *κακοζήλια* & superstitione æ-
 mulatæ sunt, externamque pietatem ex-
 ercuerunt. Ita Corinthii suas filias perpe-
 tuæ virginitati ob commodiorem Christi
 cul-

cultum addicere, quam elocare malebant; & quamvis divinus Paulus 1. Cor. 7. cum cautione & limitibus iis illud permittit, ejus tamen verba absolute & sine restrictione: disponente id diabolo) accepta sunt, studiumque virginitatis a quibusvis, etiam maxime inhabilibus & ineptis, cæco impetu cœptum urgeri. Sic Nicolaus ille Ecclesiæ primæ Diaconus (cujus mentio fit Act. 6.) licet uxori junctus esset, consuetudini conjugali, ut commodius DEO servire posset, renunciare statuit, cumque id ad finem vitæ præstare nequisset, maluit promiscua venere, & vagis libidinibus, quam legitimo conjugio uti, sicque horrendi illius in papatu moris pater exstitit. Vid. Epiphani.

15. Firmavit rem fraudibus & mendaciis Sathan & impostores multos excitavit, qui Apostolos, matrimonio virgines prohibere facta matrimonia solvere, & quibusvis severe cœlibatum injungere, male eorum verba interpretantes, docerent; quin imo majorem in
rei

rei fidem historia falsa in Asia scripta est de Tecla nobili Iconensium virgine, quod Thamiro cuidam desponsa, ex Pauli hortatu & jussu, sponso repudiato, perpetuæ se virginitati devoverit, Paulum secuta sit, abque illo tandem sacro consecrata sit velo. Hæc vero fabula infinitas virgines ad ejus exemplum imitandum, teste Tertulliano, permovit, donec Div. Johannes eam ex Ecclesia fabulam exterminavit.

16. Verum post Apostolorum tempora cœlibatus & virginitas non amplius persuaderi & libere usurpari sed cogi & legibus latis Christianis injungi cœperunt: Ita Eustathius Arianus suis discipulis legem præscripsit, ut uterque sexus a matrimonio abstineret: Deinde concilium Chalcedonense addita pœna excommunicatione ejectionis idem sanxit. Denique Innocentius primus Papa, A. Christi 407 legem promulgavit, qua virginibus sacris, si nuberent vel stuprarentur omnem gratiæ & pœnitentiæ locum denegavit, ob hanc rationem; quod quæ im-

mortali se sponso conjunxerat, si postea se humanis nuptiis maculaverit, pessima sit adultera. Tandem Jovinianus imperator, imitatione gentilium, decrevit, ut capitali supplicio afficeretur monialis & qui cum illa fœdus conjugale pepigit. Quin imo ruentibus omnibus in Ecclesia in deterius, moniales nubentes æterno carcere plectere & infinitis tormentis cruciari inceperunt; ita anno Christi 1545 Abbarissa quædam hanc ob rem miseris in Germania cruciatus tortæ ab Bruschio dicitur.

17. Virgines hæ sacræ, quæ primopix & liberæ, nullisque inclusæ monasteriis erant, successu temporis multis legibus, privilegiis & superstitiosis ritibus constringebantur. Primo quidem in duas classes dividebantur, deinde ut mediocriter se vestirent, parce ederent, balneis abstinerent, nisi faciei & manuum abluendarum causa, certas horas hymnis & orationibus vacarent, seorsim orarent, nunquam denudarentur, charitatem, mansuetudinẽ, tolerantiam, longanimitatem,

&

& clementiam exercerent, cum viris non comederent, e cœnobio raro & bonis vetulis comitatæ exirent, & multa alia dura illis lege injuncta erant. Ad hoc autem munus cum admoverentur, aliquando ab Abbatissa, post Caroli Magni tempora a Diœcesios Episcopo consecrabantur hoc ritu: primum vestimenta, quibus ornanda erat, in altari ab Episcopo consecrabantur. Post iis induebatur, velum solum Episcopus reservabat. Ipsa vero sacris amicta vestibus duos ardentis cereos utraque manu tenens ad altare accedebat, ibique se prosternebat: post lectum vero Evangelium Episcopus ipsi longæ orationis formula bene precabatur, deinde eam Abbatissæ tradidit & novo muneri admovit.

18. Præter dictas officii partes, curam nempe castitatis, literarum & morum studium & preces psalmosque continuos circa annum Christi 700 Bonifacius Papa monialibus concionari permisit, ut Balæus testatur. In hoc mu-

nere præ aliis feliciores celebrantur
Tecla ad fluvium Mogun & Lieba in
Bischofsheim auctore Vilibaldo. Quin-
imo eo usque audaciæ processit data li-
centia, ut quædam Abbatissæ etiam ma-
nus imponere, creare sacerdotes & ve-
lare virgines instituerint; donec Ludo-
vicus I. Imperator eas hac facultate
prohibuit.

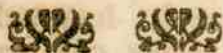
19. Hisce vero Virginibus, Basilio,
vestalibus duces Virgines præficien-
tur, Abbatissæ dictæ; quæ ex Cabillonem-
sis synodi decreto se & subditum gregem
cum magna religione & sanctitate cu-
stodire norint, & eum in lectione, offi-
cio ac psalmodiarum cantu exercere debe-
ant, stipendia suis necessaria præbeant,
a maribus sibi & suis caveant, e mona-
sterio non exeant, nec juvenulæ, sed
sexagenariæ vetulæ sint. Sed paucæ ta-
men has vivendi leges secutæ sunt, ple-
ræque enim & negligenter suas insti-
tuebant, & castitatem male servabant,
mares ad se & amasios per occultas vi-

as admittentes & infantes stupro conceptos enecantes. Imo diabolus his virginibus ad pessimas artes & mala abusus est, easque non modo corporales, sed etiam spirituales meretrices effecit, adeò ut hæ una cum Anti Christo Romano sint meretrix illa Babylonica de qua D. Johannes in apocalypsi multis prædixit.

20. Certe Diabolus non modo virgines, sed quoque pellices ad suum cultum promovendum adhibuit, easq; non modo spirituales ut Pontifices Romanos, sed etiam corporales & habitu masculino sexum mentientes. Ita peculiari DEI ex providentia puella quædam Mogunti nata sexum celavit, & Athenas cum præceptore viro docto profecta est, ibique in literis tantum promovit ut Romam veniens, paucos in eruditione haberet pares, nedum superiores. Legendo autem & disputando docte & acutè tantum benevolentia & auctoritatis sibi comparavit, ut mortuo Leone 4, omnium consen-

sensu Pontifex crearetur. Consuevit in-
 terim cum quodam Amasio, & compressa
 uterum diu occulte tulit, donec partui
 vicina, adque templum Lateranense itu-
 ra Papillum peperit. Hoc ipso vero
 DEUS sedem Papalem ostendit meretri-
 cis Babylonicae Thronum esse, illudq; sa-
 cerdotium, ut femininum & meretricium
 Diabolo placere, sibi vero mascu-
 lum Christi sacerdotium
 gratum esse:

CUI SIT ÆTERNA GLORIA!

Dispu-

Disputatorem

Natura & arte Commendatissimum

DN. HENRICUM COREEL,
multis sibi vinculis junctissimum,
hoc epigrammate
adfecit.

Arcet inextinctis castissimus ignis
ab aris,

Virgineas palmas, femineumque sa-
crum.

Virgineo mystas animo tamen usque
requirit,

In quibus & castus sit pietatis amor.

Grata proin si liba Deo vis ferre sa-
cerdos,

Virque bonus fies, castaque virgo
simul.

JOH. Tälpo / S.F.

Su-

Super Juvene

Literis & moribus Ornatissimo

De SACERDOTIO VIRGINUM
disputaturo.

Nititur ad metam cupide promiscua turba,
Præcipuam partem sed mora multa
tenet,

Nam festinantem sentes, veprætaque tardant
Tramite & a recto devia multa trabunt,
Ast iter emensus Tute es feliciter amplum,
Amplius a meta nec procul ipse abest,
Optime amice modo culmen censanda propinquum
Es Tibi de Pindi vertice scæta cape.

hæc fudit

ALBERTUS SPENSENIUS.

